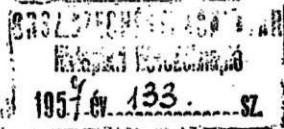

Jöjjetek

Az Ausztriai Magyar Protestáns Lelkigondozó Szolgálat tizedik üzenete

Mindent elvesztettek

— és mindent megtaláltak

A hontalan magyar ifjuság nem alkuszik:

hazájához ragaszkodásában,

önmaga művelésében,

az erkölcsi értékekbe vetett hitében

és egy jövőendő Magyarország evangéliumi felépítésében

„Csak magyar emberhez megyek feleségül, Ausztráliában is“

Az autóbusz, amely felkapaszkodott velem Saalfeldenből a lilászürke hegyóriások közé fészkelődött, karsutornyú, pipitérillatu kis Alm községbe, ez az autóbusz nemcsak magasra, de egy új világba vitt:

az egyik vendégfogadó üvegepítésű termében negyven magyar ifju és leány (főiskolások, tanulók, munkás- és cserkészifjak, sokan olyanok, kik az egyetem mellett végzett napszámosmunkából el-tartják szüleiket és testvéreiket) betoppánásmikor tüzesen vitatkoztak: arról, hogy nekik, mai fiataloknak, sokkal több szeretetet, felelebaráti áldozatot, krisztusibb „demokráciát“ kell magukra vállalniuk, mint apáiknak, ha akár külföldön, akár újra majd otthon új becsületet és boldogságot akarnak szerezni a magyarságnak.

Egymás után pattanak fel ezek

a fiatalok, hogy a megelőző előadás nyomán feljegyzett gondolataikat vita alá bocsássák. A jelenlévő 7 lelkipásztornak és az idősebb vendégeknek hozzá sem kell nyulni ehhez az elektromosan pezsgő, tevékeny eszmercszeréhez: pusztán a fiatalok körében is magas színvonalon, és a szív és lélek mélyéből jö az.

Imádság és a Himnusz következik. Azután uzsonna: vajaszemle párolt almával . . .

Délután érkeztem és estére már

az erős magaslati levegővel együtt átjárt egy erős, meglepő bizonyosság: ez az ifjuság semmit nem törődik, el sem olvassa és meg sem hallgatja az ujságok és rádiók habzószájú híreit, a dollármilliókba kerülő meddő külügyminiszteri konferenciákat, a valutakurzusokat, az éveken át tartó, fényüzően feltálat szennyes politikai ígéretést és hazudozást . . . ez az ifjuság bibliáját nyitja fel és az örök Igazság mércéje alá állítja saját életét, tetteit és jövő terveit.

Jöjjenek a hitetlenek, a gyűlölködők!

A világ hatalmasai elveszítették hitüket és reményüket a megegyezésben? — jöjjenek ide és ezeknek a megegyezésként vérű és szellemű fiatal arcoknak a fényében tanulják meg: hogy csak az Istenel való „megegyezés“ boldogíthat.

Tüzet és átkot döntenek a mai Magyarországból a „nyugatos“ magyarságra? — jöjjenek ide, hogy ennek a nyugati magyar ifjuságnak „pártokon“ felül álló

gondolatvilágát, szeretetét és nemeslelkűségét megtapasztalják és megszegyelljék magukat! Büszke lehetne a diadalkapus ünnepet rendezhetne ilyen ifjuság birtoklása feletti örömeiben a világ bármely országa és elősorban Magyarország.

S bárcsak a szülők mind — kik közül oly sokan oly gyorsan reményüket vesztik a mai időkben, — hallhatnák ezeknek az if-

jaknak a hangját, ígérte az élet-ről, a jövőről: s megerősödnének az ő erejükben.

Isten-fiuság

Nemcsak messze előre, a jövőbe kémlenek ezek az ifju szemek, de a távol multat is lelkiismeretesen felboncolják. Nemcsak a mai magyarországi helyzetet képesek előítélet nélkül mérlegre vetni, de az azelőtti is. Egyikük azt mondja:

— Odahaza értelmiségi voltam s beismerem, hogy szakadék volt köztem és a munkásifjuság között. Itt kint ágrólszakadt kétkezi munkás lettem, mégis szívesen szóba áll velem az osztrák tanár és orvos lánya. Mindezért azonban nem vádoljuk, vagy éppen vetjük meg apáinkat, mert a vádaskodásból a világon semmi jó nem származik, csak okulva a multon elhatároz-

Krisztus ifjusága: minőségi ifjuság

Bánáthy Béla, harmincegynéhányéves, gyermekien tiszta szemű fiatalember vezeti csendes okossággal, szeliden és mégis erélyesen, a zsúfolt programu egyhetes konferenciát. Azt monja:

— Három korcsoportban vizsgálom emigrációs ifjuságunkat. Az elemiiskolásoknál, a 10 éves korig, ahol a szülői befolyás döntő a nevelés tekintetében, azt látjuk, hogy a szülők nem törődnek kellően a magyar nevelés biztosításával. E gyermekeknek csak egy harmadánál érvényesül igazán magyar szellemű nevelés. A 10—16 évesek még erős magyar, otthoni képet hordanak magukban; szép eredményeket ígér a velük való foglalkozás. A 17—22 évesek bár nagy részéből hiányzik az áttűtő dinamizmus, de nagy ígérte közöttük a sok kiváló, akik aztán a többieket is magukkal ragadják...

Magyarságunk megtartása: öröm és előny

A kis osztrák hegyi község már kora reggeleken magyar zsolnárokkal zendült meg. Azután fajsúlyos előadások következtek, nyomokban vitákkal. Dr Bély Béla értekezésében emlékeztetett arra: a honfoglaló magyarság erős magyarságtudatát máig sem tudtuk ujjaélesíteni. Az első világháborút követő öntömjenező, gerinctelen magyarságtudat mellett először az elszakadt magyarság jött rá arra, mit jelent igazán magyarnak lenni. Most, a második világháború után

zük, hogy a felebaráti szeretetet mi jobban és általánosabban fogjuk valóra váltani.

Ez a fiatalság kizárólag az Isten-fiuságban látja az ember és önmaga életre-hivatását, s ezért minden jelen, mult, vagy jövő rendszert, akármilyen színű is, amely az „ember” értelmezésében eltér az Isten-fiuságtól: *mereven, alku nélkül elutasít magától*. A politikai propagandát, mint a megunt kutyaugatást, ugyszólván meg sem hallja már; egyetlen utmutatója, törvénykönyve van: az Evangélium. Milliokilowattos rádióállomások bömbölhetnek, ezer új hirlap áraszthatja fizetett, kerítő betűtengerét... hangjuk nem ér el ezeknek a fiataloknak a füléhez, mert ők Krisztus szelid szavára hallgatnak a szeretetről, az egyetlen Igazságról, a halhatatlanság bizonyosságáról.

Öröm volt látni a brandlhofti leánytáborunkban résztvevő 25 *testben, lélekben, szellemben teljes tisztaságban megőrzött magyar leányt*...

— A XX. századot az ifjuság felé való fordulás századának is nevezhetjük. A század eleje óta gombamódra szaporodtak a különféle nevelőkeretek, melyek megegyeztek a minőségi ifjuság kiművelésének szándékában. *A sok közül időtállóak azok bizonyultak, amelyeknek központi gondolata az Isten-eszme volt*. Az ausztriai magyar protestáns minőségi vezetőket előkészíteni feladata e konferenciánknak, a következő célok elérésére: Ifjuságunkat Krisztushoz vezetni; benne a magyarság-élményt elmélyíteni; továbbművelni; mai nehéz helyzetében segítségére lenni.

az otthoni magyarság egészében kisebbséggé válva halad ezen az uton; mi emigránsok pedig még fokozottabban éljük a magyarságtudat iskoláját, s még azzal a külön szereppel, hogy majd egyszer a *külföldjárás tapasztalatait* is hazavigyük.

Izsák-Gyarmathy László előadásában egy történet élményein keresztül bizonyította, hogy önmagunkat csonkítjuk meg, tesszük *lelki nyomorékká*, ha az idegen világrészekben semmibe vesszük, vagy

megtagadjuk magyarságunkat, Csak úgy lehetünk boldogok bárhol a világon, ha legbelső önmagunkban hűek maradunk szülőfalunk sugaraíhoz, anyánk hangjához, *fajtánk titokzatosan szép közösségéhez*: ennek a szerelemnek a parazsa tarthatja csak melegen a szívünket az idegenek szemében is. Két világrész két magyarjának az összefogása nem két ember együttes erejét, hanem a családi szeretet misztikus matematikája szerint annak hatványát eredményezheti: s így lesz a magyarságszolgálatból meglepő előny, istenadta boldogság.

Szép időben a nagy hegyek dicszetei alatt, zsengefűvű szabadban folytatódott az árvaságban élő, de egymásra talált magyar szívek és lelkek épülése. Dr Harsányi András történelmi gondossággal világította meg a protestantizmusnak minden időkre érvényes szellemfrissítő gazdagságát, az élet egész területét átellenesítő *üdvösség-munkáját*. A protestantizmus, ugymond, egyszer már megmentette a magyarságot: a középkorvégi nagy világgazdasági átalakulás következtében igényessé és fényűzővé, de az ekkor fellépő gazdasági válság következtében az igényeiket kielégíteni nem tudó, erkölcsileg lesüllyedt magyarságot még a leghatalmasabbaktól sem rettegő protestáns prédikátorok vezették vissza az evangélium figyelmeztető, ostorozó és vigasztaló szavával egy hívő, bizó, dolgos életformához.

Nagy József lelkipásztor a tengerentúli lelkigondozás missziói felelősségéről és elengedhetetlen magyar jellegeről beszélt sok színnel.

Svájc és Amerika küldöttei szólnak

Gutknecht Hans lelkész, a keletsvájci ref. ifjusági munka vezetője, a svájci református egyház köszöntését hozta.

— A nyelvkülönbség ellenére is egy Atyának gyermekei vagyunk s ez a testvérség elpecsétel bennünket egymásnak... A svájci egyház mindent tudni kíván rólatok, munkátokat segíteni akarja és fogja, evangéliumi vezetőképző tanfolyamait, konferenciáit megnyitja magyar ifjak számára is...

Miss Lund az amerikai Lutheránus Világszövetség nevében jött el:

— Leggyönyörűbb európa élményem, hogy ilyen ifjuságot, me-

nekült ifjúságot láthatok, melynek kincsei vannak, melyek töle elvehettek: a bátorság, a hit, a jóakarát. Minden föld minden népének dolgoznia kell az ember testvériség-tudatáért, s reményt erre az egyház jelent. Az egyház hisz minden emberi lélek fontosságában... Felemelő érzés az önök fiatalságát ilyen munkában látni...

„Büszke vagyok a magyar erkölcsre és tehetségre“

Külön vontam a fiukat egy kis meghitt beszédre. Kérdéseimre ez a kép alakult ki: 80 százalékuk, bár nyelvet beszélnek s szinte csábitják őket kivándorlásra, nem akarja Európát elhagyni.

— Miért:

— Haza akarunk menni.

Az emigrációba kényszerülést kivétel nélkül áldásosnak tartják:

— Itt, távol a szüleimtől, értetem meg, mit is jelentenek nekem mondja Imre András.

— Megtanultam, mi az, a saját lábamon megállni. S milyen jó érzés ez!

— Itt kint megtapasztaltam, hogy nem vagyunk más népeknel alábbvalóbbak, sőt... — hirdeti lelkesen Várady Gábor.

Nyerges Sándor a harmadik szakmát tanulta itt meg; állítja, hogy a finomiparban mi magyarok messze előbbre vagyunk az ittenieknél.

Kallós Arpád magyar leányban várja a párját, mert a mi leányaink szilárdabb erkölcsűek. Bár elismeri, hogy az osztrák leányok műveltsége egységesebb.

Aztán külön vontam a leányokat.

Ugyyszólván kivétel nélkül magyar emberhez kívánnak férjhez menni: hogy megoszthassák a hazaélményt, a honvágyat, magyar étkézést, magyarul nevelhessék a gyermekeket. Magyarságuk az emigrációban öntudatos, erős lett — vallják. Büszkéek, itt külföldön, a magyar erkölcsökre. Almuk és vágyuk, hogy Magyarországon élhetnének családi életet.

Mit olvas ez az ifjúság magyarul? Tremészetesen rengeteg hiányzik, amit szeretnének olvasni; ezeket a válaszokat kapom: Ady, Kodolányi, Babits, Gárdonyi, Makkai, Erdélyi Helikon, Petőfi Komáromi, Fekete István és egyházi lapok.

Hogy veszíthetnének el remény-

ünket, amíg ilyen magyar ifjúságunk van, amely így él, amely nem politizál, nem üzérkedik, nem hajlandó bosszutervekkel és hatalomra törési módszerekkel foglalkozni, idejét művelődésre fordítja, s ha szerelemre gondol, ezt úgy teszi, hogy egy élettársról gondolkozik, akivel leki közösségben és lehetőleg magyar-probléma-közösségben élhessen. Ha az Isten engedett ilyen forró szívvel összefogó magyar ifjúságot, enged nekik majd valamilyen formában magyar jövődőt is.

◊ KRISZTUS ES A GAZDASÁGI ELET. Az amerikai egyházszövetség a Rockefeller-alapítványtól 100.000 dolláros adományt kapott, azzal a céllal, hogy a krisztusi elveknek a gazdasági életben való alkalmazhatóságát kutassa. Vizsgálendő többek között bizonyos gazdasági csoportok eljárása és az egyén viszonyából keletkező lelkiismereti kérdés.

◊ TÖBBEN JARNAK TEMPLOMBA, MINT MOZIBA. Mint mindenütt, Dániában is sok panasz hangzott már el a templomok gyér látogatottságáról. Aalborg város lelkésze azonban kijelentette: nem lát addig veszélyt, amíg többen járnak templomba, mint moziba. Egyik vasárnap megszámolták, hogy Aalborg városában 7522-en voltak templomban, missziós összejövetelen és vasárnapi iskolában, míg csak 6680-an mentek moziba.

Izsák-Gyarmathy-László:

TALÁLKOZÁS ARBE SZIGETÉN

Hogy az embert saját, subjectív boldogságérdekei és öröm-érdekei szerint vizsgáló és megértő és kizárólag erre építő emberré váltam: ehhez nagyban járult hozzá egy különös találkozás, a földközitengeri Arbe-szigetén, jóval a háboru előtt... találkozás egy furcsa emberrel, aki ott, azon a kis szigeten, gyönyörű villájában visszahúzódva, azt mondhatnám elrejtőzve élt. Ez az ember ugyanis, amint később rájöttem, egy gyilkos volt.

Sűrű, lusta béke volt akkor még. Lakásom kulcsát odaadtam a szomszédoknak és azon a nyáron is elmentem egy hónapra a Földközitengerre. Arbe kis szigetének vajszin szikláit lomha hullámokkal ölelgette az Adria. A délszaki napfény olyan sercegéssel égett a

„Millio háborus bünös, kivégzett tizezrek“

A hollandiai kálvinista napilap „Trouw“ és a „Het Perool“ c. baloldali lap a politikai vétkekről és az internálótáborokban uralkodó állapotokról írván, megvádolják a felelőseket, hogy eltűnnek olyan szörnyetteket, „amelyek nem maradnak el a vasfüggöny mögötti események mögött“. A lapok szerint Franciaországban, Belgiumban és Hollandiában összesen mintegy 1,300.000 embert érintettek a politikai tisztogatások. Ennek következtében tizezreket gyilkoltak meg, vagy akasztottak fel, sokszor kellő ok nélkül. A politikai tisztogatás elvének teljes elismerése mellett is felmerül a kérdés, hogy miként volt lehetséges demokratikus és keresztyén államokban négy éven át ilyen szörnyű lelki és testi irtóhadjáratot véghezvinni, anélkül, hogy ez komoly ellenállásra talált volna? Az egyik egyházi lap ennek okát a felelősségtudat általános hiányában látja. (E. P. D.)

◊ VALLASOS TAVOLBALÁTO MŰSOR. Az északamerikai Shenectadyban rendszeres rádiótávolbalató vallásos műsor közvetítését kezdték meg. Egyik közvetítés megmutatta vezető protestánsok állásfoglalását az atlanti szerződéssel kapcsolatban, majd Pius pápa képét, Jeruzsálemet és a különböző felekezetek egyházi életét vetítették.

börömön, mint a szesz. A fecskéfészekszerűen épült halászvároska utcáin szentjánoskenyérszin bőrű és smaragdzöldszemű dalmát legények és lányok sétáltak, sajátásgos, ingó járásukkal, várva a halfogás heteire, amikor kimennek a tenger messzeségébe, viharban is, s bizony sokszor nem egy közülük odapusztul... Örökké harangoznak ezen a kis szigeten a tömérdek templom, zárda és kolostor tornyából és ezt a harangzenét a hullámok tépik, tükrözik, fonják langyos, remegő zsongássá, amely elkeveredik az ember álmával. Ettem a hires nyers sonkájukat, ittam a tintaszínű, olajos borukat, Cristophor félszigetén langust és rák várt és a nagy, olajos halak, s mint minden rendes paprikás-

KOPPANDY JANOS ELÖADASA ST. GALLENBEN. A St. Gallen-i „Freie Protestantische Vereinigung“ meghívására Koppándy János, Szolgálatunk elnöki tanácsának világi tagja, a St. Gallen-i történelmi St. Mungen—templomban előadást tartott a tizezer-nyi ausztriai magyar protestáns helyzetéről, problémáiról. Megvilágította az utolsó száz év hán-yatott magyar életét és a jelen hon-talanság szenvedéseit. De e szen-vedések, ugymond, tehetik éppen képessé arra, hogy Istenhez köze-lőbb jutva az evangélium tiszta élményét vigyék magukkal a vi-lág legkülönbözőbb részeibe, vé-gezvén így azt a missziós munkát, amely egyedül képes a világot megszabadítani mai általános lelki válságából. Hogy a menekültek ne a gonosz, hanem e missziós munka eszközeivé lehessenek, ezért kell minden erőnkkel segítségükre len-nünk mai nagy szükségükben. Koppándy János előadását nagy-számú hallgatósága és a St. Gal-len-i egyházi sajtó is nagy tet-zéssel fogadta.

KUBA SZIGETERE, Havanná-ban, magyar család örökbe fogad tiszta magyar származású 2—12 életkorú gyermeket, lehetőleg ár-vát. Jelentkezések a Jöjjetek szer-kesztőségéhez: Bregenz, Belrupt-straße 8 küldendők.

Kéziratként, Linz 1949 június.
Druck von Felizian Rauch, Innsbruck.

csinkéhez szokott magyar emberrel történik ilyen koszon: komiszul elrontottam a gyomromat.

A kis szállodában, ahol laktam, nem volt orvosság. És a városká-ban, csodálkozásomra, nem volt gyógyszerár; ezek a dalmátok azonkívül, hogy halászás közben néha tömegesen beléfultak a hara-gos tengerbe, ugylátszik betegek nem szoktak lenni. Háziasszonyom megsugta, hogy él itt egy profesz-szor a szigeten, neki van minden-féle orvossága. Ott van a villája az északi csucson.

— Megyek hozzá — mondtam.

— Nem lehet — tágitotta rám sötét, zsiros szemét az asszony, — az nem nyitja ki az ajtót senkinek. Nem beszél senkivel. Minden es-tefelé ott sétál a parti sziklákon. Hacsak ott nem tudja megfogni...

Megfogni valakit, egy kis szige-ten? Hacsak a vízbe nem ugrik előlem ez a professor, ma este vele leszek.

MEGSZÜNT PROTESTANS LAPOK MAGYARORSZA-GON: a 4 ref. egyházkerület hi-vatalos lapja, a Nőszövetség lapja, 4 ifjusági lap, a Bethánia Szövet-ség, a Külmiszió Egylet lapja, a „Református Igehirdető“, a „Pro-testáns Szemle“, „Teológiai Szem-le“, a „Teológiai Tanulmányok“, az „Evangélikus Teológia“, a „Re-formátus Teológia“, az Igazság és Élet“, a „Protestáns Tanügyi Szemle“, az „Egyháztörténet“, a „Szolgálatunk“, a „Teológia“ és a „Fecske“. Megjelennek: a 80.000 példányszámú „Református Hira-dó“ havonta, a „Református Egy-ház“ kéthetenként, a „Református Gyülekezet“ havonta 80 oldalon, és két kisebb hetilap: az „Élet és Jövő“ és „Az Ut“. Evangélikus részről: „Evangélikus Élet“ heten-te, „Uj Harangok“ és „Élő Víz“ szintén hetenkint és egy szaklap havonta 80 oldalon. Közös az „Egyházi Tudósító“. (E nagy át-szerveződésben a legmeglepőbb, hogy a magyar protestáns egyházi ujságírás két nemcsak Magyaror-szágon, de ugyszólván egész Eu-rópában méltányolt kitünősége, Dr. Ravasz László és Muraközy Gyula nem írják, illetve nem ír-hatnak többé. Vajjon miért?)

(E. P. D.)

AZ UJ MAGYAR KORMA-NY 18 miniszteréből 13 a kommu-nista párt tagja, 3 kiscgazdapárti, 2 parasztpárti. Az egyik emigráns

— És milyen professor, miféle mesterségü? — kérdeztem.

— Lehet hogy orvos — felelte az asszony. — De nem tudja senki.

— Dalmát vagy olasz?

— Nem lehet tudni! — vonta vállát háziasszonyom.

Alkonyatkor, mikor az Adria kékjén véres országutat hasít a bukó nap, s a hófehér albatroszok részeg önkívülettel visítanak e látványban, — lesbe álltam a pro-fesszorra. Sokára jött, ideges szá-bályossággal kimért léptekkel, fe-detlen, gyérhaju fejét tervszerüen feltartva az esti széljárásba.

A felső partról ugy ugrottam eléje, amint a beduinok támadnak a sziklák közül. Azzal kezdtem, hogyha tőle nem kapok orvossá-got, hiába költöm itt a tizenegy hónapi budapesti hajszás élet után a kis pihenésemre összetakarított pénzemet...

Okos és ideges szemmel, fürkészs-

ujság azt írja a képviselőválasztas-ról, hogy a válsztóknak 114 száza-léka szavazott le, tehát 14 száza-lékkal több, mint a szavazásra jo-gosultak maximuma.

BUDAPESTI UJSAG EGYIK SZAMA (M. N. 49. 2. 17.) rövid 6 oldalon 9 cikkben, ill. rajzos kép-ben foglalkozik a szovjettel. Egyik művészeti cikk Kruglikova és Vla-szov hangversenyét dicséri, másik Gluscsenko előadását méltatja Micsurinról, harmadik Sabanov pesti látogatásáról számol be, ne-gyedikül rajzos kép hirdeti Lario-nov és Izmailova új pesti filmjét, ötödiknek Kolofikova és Marsalek filmje „Az ellopott határ“, hatodikul Nyecsjájev, Csulaki, Ulanova, Gabovics budapesti programjáról cikk, hetedik cikk a pécsi szovjet kultüreseményekről, nyolcadik a „Magyar Szovjet Művelődési Tár-saság“, Vörös Hadsereg emlékün-nepély"-éről, kilencedik Pirogov pesti filmjéről.

GYERMEKNYARALTATAS.

A Service Social a tiroli Reute melletti Ammerwand szállodában (ezer méter magasságban) gyer-meknyaraltatást szervez 8—18 éves ifjuság számára, három turnusban. I. turnus: július 11—29-ig; II. tur-nus: augusztus 1—19-ig; III. tur-nus: augusztus 22—szeptember 9-ig. IRO komisszió érkezése ese-tén az érdekelt gyermekek azon-nal visszajönnek. Jelentkezés a Ser-vice Social magyar delegációjánál.

ve nézett rám.

— Budapest — ismételte csen-desen. — Ön is magyar.

— Miért? Ön is? — kérdeztem Németül folyt eddig a beszédünk. Most, tompán, megszólalt magya-rul:

— Négy éve nem beszéltem magyarul.

Azt hittem, ezek után most már egycsapásra bizalmas beszélgetés kezdődhet közöttünk, hiszen ez az évek óta külföldön élő ember iga-zán meg lehet szomjazva magyar-orosz hírekre, képekre, — közös emlékekbe süppedésre, otthoni izü hazafelejtkezésre ezen a messzibe vetett idegen földön.

Nem így volt. Majd küld orvos-ságot a szállodába, mondta, és ide-gesen, sietve bucsuzni, indulni akart. Gyanus lett egyszerre elő-tem ez az ember.

(Folytatása következik)